

אם בישראל

עבודות הכית

דברי חיזוק לאם היהודייה

הגדלות שבכל מעשה

ישנם דברים שאנו מסיחים את דעתנו מהם, לא משום שהם מדי גדולים, אלא עקב היותם קטנים מדי עבורנו. אנחנו אוהבים מצוות גדולות, רועשות, אך האמת היא שלא ניתן לשער ולתאר גם את ערכם של המעשים הקטנים ביותר! אמא נמצאת במטבח ומכינה את השבת. נכנס בנה הקטן ומבקש: "אמא, אני רוצה לשתות". אמא מכניסה מעט 'סירופ' לכוס ומוסיפה מים, אך אין לה כעת זמן לקחת כפית ולערבב.

נכון, הילד יסתדר גם אם כוס הפטל לא יהיה מעורבב כראוי. אמנם הוא לא יהיה כל כך מתוק, אבל לא נורא. האם זו מצווה לעשות את המשקה מעט יותר טעים? כן! אם זו מצווה, יש לעשות זאת! זו לא מצווה מרעישת עולם, אבל זו מצווה! ואדרבה, דווקא במעשים הקטנים והפשוטים הללו נמדדת גדלותנו האמיתית!

(הרב פינקוס / תפארת שמשון - במדבר)

את עומדת לבשל ארוחה, לזבוח זבח הראוי לעלות על השולחן אשר לפני ד'. המטבח מוכשר להכניס אל תוכו את ברכת ד', ואת נוטלת ידיים, ככהן בכיור המקדש, ופונה למלאכת הקודש מתוך תפילה, שהאוכל יערב לחיכם של בני הבית.

רצפות הבית הן מקפצה לגדלות בעבודת ד'! בעת הכנת הארוחה - את מתדבקת בדרכי ד'! מה הוא "נותן לחם לכל בשר", אף את עמלה להכין מטעמים לבני ביתך. בערב שבת - עמלה וטורחת את לקראת יום העדות בין ד' ועמו, את אופה לרצון ד', עורכת שולחן לכבוד מאמרו. אם מבשלים ומנקים, כי אוהבים אוכל ואוהבים ניקיון, הרי פעולות אלה נעשות "הבל הבלים", ובמעט מחשבה ניתן לרומם אותן לשיאים.

(שלוה בארמנותיך / ש' סיימון)

כאשר מכינה אם את המאכלים לבנה, עליה להקפיד הקפדה יתרה על כשרות המזון כדי שכל אשר ייכנס אל פיו יהא טהור ונקי. גם עליה למסוד במאכלים החומריים יסודות רוחניים על ידי תפילה זכה וחרישית שתלחש בעת הכנתה את המאכלים. על ידי כך יהפכו הם לתורה ממש מן השמים.

(החינוך בדרכי אבותינו)

אשת חיל מי ימצא

"פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה, צופיה הליכות ביתה ולחם עצלות לא תאכל, עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון"

זוהר התשועה נוצץ בעיניה אחרי שמילאה את תפקידיה הקשים כאילו קלים היו, אחרי שעשתה לבעלה, לילדיה ולמשק ביתה את אשר הקב"ה דורש ממנה, אחרי שצפתה הליכות ביתה ללא עצלות וללא לאות, אחרי שמלאה את כל תפקידיה אלה לפי רצון ד' - היא ראוייה לכינוי "אישה יראת ד'".

(הרב שמשון רפאל הירש / יסודות החינוך)

רוממות התפקיד

האישה - תפקידה להעלות את הקדושה שבדומם. היא מספיגה את קורות הבית באווירת צניעות, במילות ברכה, באדי בישול לשבת וחג. היא מכבדת את בית מקדש מעט בנקיות. היא מעמידה על השולחן את לחם הפנים. מסייעת לתקן את ניצוצות הקדושה שבמאכלים.

עבודות הבית, כשנעשות מתוך הכרה בגדולתן, מביאות את האישה להיות במהותה אהרון הכהן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, כי בעבודתה היא מגיעה לשלמות. השלמות קורנת ממנה, והיא זרקור ומגדלור שרבים באים להתחמם לאורו, ללכת בחסותו, והם טועמים ורואים כי טוב ד'!

(שלוה בארמנותיך / ש' סיימון)

האישה, כיוון שהשוותה לאיש לכל המצוות שבתורה, ואחר כך יצאה להיפטר מחלק אחד של המצוות שהזמן גרמן - פטור זה מעלה הוא אצלה, שהוא בא להעיד, כמה חשובים הם התפקידים המיוחדים שהיא עמוסה בהם, עד שדוחים הרבה גופי תורה הכתובים בתורה.

(הרב א' כי טוב / איש וביטו)

הזכות לגדל בנים

לו היו אומרים לך: זכית היום, ונפל בגורלך לבשל ארוחה לאחד מחכמי הדור הגדולים שבדורנו - כמה שמחה וזכות היית מרגישה, ובאיזו הנאה היית קולפת כל ירק או בצל, ולא היית מוכנה למכור את זכותך לאף אחת אחרת...

ולו היו אומרים לך להכין ארוחה לצדיק וגדול כמו ה"חפץ חיים" - ודאי לא היה קץ לאושרך ולשמחתך...

ולו היו אומרים לך להכין ארוחה לענק הרוח כמו רש"י, רמב"ם או אחד מן הראשונים - ספק אם מרוב התרגשות היית יכולה להניע את ידיך...

והנה, מה גדולה היא זכותך לערוך יום יום ארוחה לבניך הקטנים הלומדים תורה, שתורתם, הבל פה שאין בו חטא, אינה כתורתם של האחרונים, ולא כתורתם של הראשונים, אלא כתורתם של התנאים והאמוראים!

(בת יהודית)

מסופר על אימו של בעל ה"מגן אברהם", שכאשר היה רך בשנים, התפללה ואמרה: "רבונו של עולם, אין בידי פנאי לשאת לפניך תפילה כי צריכה אני להאכיל ולהשקות את אברהם שלי כדי שיהיו בו כוחות ללמוד את תורתך". - תפקידה זה של האישה, לגדל את ילדיה ולטפחם, חשיבותו רבה ונשגבה עד מאוד, ועל כן דוחה הוא מצוות אחרות.

(החינוך בדרכי אבותינו)